

Mimi Jakobsen (CD):

Hr. Palle Simonsen spurgte, om de små forligspartier nu kunne overskue hele situationen, og om de nu havde forstået, hvad det egentlig var, de stemte for. Det var vist nogenlunde meningen. Nu kender jeg hr. Palle Simonsen godt, så jeg synes ikke, hr. Palle Simonsen lyder hverken særlig fræk eller særlig nedladende, når han spørger. Jeg er sikker på, det var en helt oprigtig interesse. Jeg vil også gerne glæde hr. Palle Simonsen ved at sige: Ja tak, det går godt.

Det skyldes bl.a., at vi er blevet inddraget i disse besparelsesforhandlinger på en vel nok temmelig enestående måde. Jeg har ikke deltaget i tidligere forlig, men det er mit indtryk, at vi i allerhøjeste grad har fået lejlighed til at gå ned i detaljer og diskutere med de forskellige ministre. Det skal de have tak for, og det skal finansministeren, som hovedsagelig har stået for disse ting, i hvert fald have tak for.

Når jeg er ved takkeriet, vil jeg gerne sige, at andre elementer, der selvfølgelig har gjort dette betydelig nemmere, er finansudvalgets formand, som er blevet takket, og som også fortjener det, og selvfølgelig vores meget dygtige ansatte på sekretariatet.

Hr. Palle Simonsen var inde på de tekniske ændringer, som betyder, at det kan være svært for finansudvalget at følge med – ændringer, som kommer lang tid efter, at finanslovsforslaget er fremsat. Selvfølgelig kan jeg som finansudvalgsmedlem bekræfte, at det ikke er helt nemt, men der er bare det ved det, at når man laver et forlig, som på mange måder griber ind i folks købekraft, i folks forbrugsvaner, og som også på mange andre måder ændrer levevilkårene for mennesker, så giver det sig et udslag på finansloven. Det er ikke bare et spørgsmål om offentlige besparelser. De offentlige besparelser på 8 mia kr., eller hvor meget man nu sætter dem til, er ikke dem, der ændrer vort betalingsbalanceunderskud, det er ikke dem, der ændrer verden. Men noget af det, der ændrer verden, er de forskydninger, der sker i befolkningen med hensyn til at bruge penge. Der er sket nogle forskydninger, som vel ikke engang vi i forliget havde drømt om skulle fungere så hurtigt og så effektivt. Det er også noget af det, hr. Camre var inde på. Det er stort set et faldende forbrug, der gør

dels det behagelige, måske, at man får lidt færre indtægter ind, dels det ubehagelige, at arbejdsløshedsdagpengene stiger, for man kan nu engang ikke sige til folk, at man ale ne skal begrænse forbruget af udenlandske varer. Det må nødvendigvis betyde, at danske virksomheder må lukke i et omfang, man ikke har set i de senere år.

Det kan selvfølgelig være svært at forudse disse tekniske ændringer, og jeg vil da medgive hr. Palle Simonsen, at vi vel egentlig ikke havde regnet med dem, men det har vist sig at være sådan, og jeg synes ikke, vi skal beklage det, navnlig ikke da det var det, vi ville. At der så kan være ting at rette op på bagefter, hvis udviklingen er gået for hurtigt og forholdene er blevet for skrappe, det er en anden side af sagen.

Et af de emner, som ofte har optaget finansudvalget det sidste halve år, er P&T. Vi har haft mange og lange drøftelser af det overarbejdstidsforbrug, som specielt dette område lægger beslag på. Jeg vil gerne sige på CDs vegne, at det er ikke med nogen lyst, vi stemmer for et hundredemillionbeløb til overarbejde, men vi fornemmer også, at denne holdning deles i fuldt omfang af regeringen og af socialdemokratiet. Da man ikke ændrer verden fra den ene dag til den anden – og slet ikke P&T – er det et spørgsmål om tid, før vi får arbejdet os ned til, hvordan disse helt urimelige aflønningsformer kan fjernes.

Jeg vil gerne sige til ministeren, som nu er til stede, at vi selvfølgelig er lykkelige over at se ham ved godt helbred og tilbage. Jeg skal ikke tale mere om overtidsproblemer i P&T i dag, det kommer vi frygteligt tilbage til. Ministeren ved også, jeg har rejst spørgsmålet et antal gange over for ministeren.

Spørgsmålet om overtid hænger selvfølgelig også sammen med de forrygende høje udgifter, vi har til arbejdsløshedsdagpenge. Det er nok noget af det, vi bør koncentrere os meget om i 1981. Der er ingen tvivl om, at man med fordel kunne konvertere nogle af disse kedelige penge. Ikke at vi ikke under folk dem, men det er ikke morsomt at skulle aflønne folk på den måde. Man kunne konvertere nogle af disse penge til en mere produktiv og en mere positiv aflønningsform. Det er et meget stort spørgsmål, hvordan det kan gøres.